

Retten skønner det. Og der er ingen Tvivl om, at naar Retten var ganske upartisk, den saa ikke skulde kunne hæve sig over Sagen og sige: I dette Tilfælde er der Tvivl, lad ham faa en Forsvarer.

Med Hensyn til Fængsling var der ogsaa en Forskel. Flertallet vilde nemlig have, at man skulde fængsle, naar der var Mistanke, men de andre vilde have, at der skulde være „skellig Grund“ til Mistanke. Jeg spørger hvert tænkende Menneske, om der er nogen Forskel, jeg kan ikke opdage den, for Mistanke maa vel altid have en Grund, og skellig Grund, hvad vil det sige? I Praksis vil skellig Grund ikke sige andet end, at jeg kan mærke paa det hele, at vedkommende vist er skyldig. Hvis man forlanger, at der skal fremføres noget bestemt, har det enten ingenting at sige, eller man forlanger for meget. Ingen Dommer fængsler en Mand saaledes, at han siger: Der gaar en Mand, Gud ved, om han ikke er skyldig, jeg har en Mistanke til ham, lad os sætte ham fast. Altsaa, jeg mener, enten man skriver „Mistanke“ eller „skellig Grund til Mistanke“, vil det kun sige, at der maa naturligvis være nogen Grund i begge Tilfælde, men at man i det ene Tilfælde ligesom lægger mere Betonning paa, at der skal være Mistanke. Praktisk talt har det ikke det mindste at sige.

Jeg vil ogsaa bemærke, at det var en lille Fejltagelse af den højtærede Justitsminister — jeg skal slet ikke gaa i Rette med ham derfor —, naar han sagde, at den tiltalte ikke er bunden ved, hvad han siger. Det staar der ikke i Udkastet, saa galt er det dog ikke, for saa hørte alting op. Nej, der staar, at han er ikke bunden ved Tilstaaelsen, men iøvrigt, hvad han siger, skulde han være bunden til. Det forekom mig, at det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) sagde, at denne egen Tilstaaelse var ikke Bevis, naar man tilbagekaldte den. Det synes mig aldeles haarrejsende at mene det. Nævninger ere jo fornuftige Mennesker, de have faaet at vide, at Manden tilstaa, og at Manden saa i sidste Øjeblik, naar hans Defensor puffer til ham, tager sin Tilstaaelse tilbage, vil man aldrig faa Nævninger til at tillægge nogen Betydning, naar Tilbagekaldelsen ikke bliver bekræftet. Det ærede Medlem mener, at det dog har Betydning med Hensyn til selve Procesførelsen, i det ene Tilfælde Underrettens Begæring, i det andet Tilfælde Nævningerne. Ja, det er en slem Betydning, det betyder Konfusion i alle Procesregler. Det vil gaa saadan, naar først Sagen er gaaet til Underretten,

at tiltalte sidder og morer sig ogsaa, naar Tiden til at tilbagekalde kommer, begynder Sagen forfra. Hvor mange Gange det Spil kan foregaa, ved jeg ikke. Kan han tilbagekalde sin Tilstaaelse, kan han vel ogsaa tilbagekalde sin Tilbagekaldelse og sin Tilbagekaldelses Tilbagekaldelse og blive ved i al Evighed. At det skulde være en Fordel, at man ikke fra først af kan faa bestemte Regler om, hvorledes Processen skal gaa, forstaar jeg ikke. Men som jeg en Gang har bemærket, staar der virkelig, saa utroligt det end lyder, i en af Lovens Paragraffer, at naar man har faaet skrabet Nævninger sammen, og baade Advokater og Publikum er der, og der skal afsiges Dom, siger man til tiltalte: Er du skyldig? Han tilstaaer da og græder endda noget ved det, det har jeg selv erfaret flere Gange, og derpaa siges der til Nævningerne: Nu kunne de Herrer godt gaa hjem, nu have vi ingen Brug for Dem. Og de køre saa hjem med Sporvognen. Men saa snart de ere gaaede, siger tiltalte: Jeg tager min Tilstaaelse tilbage, og saa skal man til at begynde forfra. Hvis det bliver praktiseret en eneste Gang — mange af de Herrer, der ere til Stede, ere jo ogsaa Journalister —, ville Aviserne ikke kunne undgaa at skrive: Det er skam en morsom Lov, vi have faaet. Det vil give en meningsløs Konfusion i Procesreglerne.

Jeg ved ikke, om de Herrer kunne huske, at man har en Anekdote om Aleksander den store. Han var Søn af Philip af Makedonien. En Gang Kong Philip begik en Uret, klagede den forurettede — og da Kongen i sin Overilelse ikke vilde give Køb, sagde Aleksander: Saa appeller fra den hidsige Philip til den rolige Philip! Jeg tillader mig i Anledning af det Brev, her er oplæst, at appellere til den rolige Justitiarius, som sad i Proceskommissionen. Det forekommer mig, at hvad han der har tilraadet sin Regering og sin Folkerepræsentation, kan han ikke tage tilbage bagefter, uden at han angiver Grunde. Han har vel ikke raadet til andet, end hvad han mente var bedst; det kan ikke forandres efter min Mening. Men jeg vil sige til hans Ære — det fortjener han —, der siges jo heller ikke stort i Brevet, der siges kun, at man skal tage, hvad man kan faa, og at det er dog noget. Men det er vel noget, vi alle ere enige om, at man tager, hvad man kan faa. Det, som jeg har imod det, er, at man betaler det for dyrt. Og jeg vil tilstaa, jeg har en anden Ting imod det, det er, at man stærkt afskræker sig Muligheden af at faa det bedre. Man siger: